

Exposició coproduïda per:

Catàleg amb la col·laboració de:

Activitats paral·leles a l'exposició:

- 20 d'octubre a les 19:00 hores. Visita exclusiva per a Amics d'Es Baluard.
- 22 i 29 d'octubre, 5 i 12 de novembre de 2016 a les 11:30 hores. Taller per a famílies "Què t'ensumes". Projecte en col·laboració amb Herbolario Navarro.
- 19 i 26 de novembre, 3 i 10 de desembre de 2016, 14 de gener de 2017 a les 11:00 hores. Taller per a famílies "Amb un pam de nas!".
- 13 de desembre de 16:00 a 20:00 hores. "Aproximació al videoart 2. Un recorregut guiat per Carlos T. Mori". Curs intensiu, gratuït.
- 28 i 29 de desembre de 2016 a les 10:30 hores. Taller per a padrins/es i néts/es "Un petit bosc aromàtic". Projecte: Tatiana Sarasa. OPENstudio79.

Amb la col·laboració de: ONCE, Herbolario Navarro, Tatiana Sarasa . OPENstudio79.

Nota: Atès que l'exposició està formada per 14 vídeos, amb una durada total aproximada de 140 minuts, el que dificulta visionar-los tots en una única visita, es permetrà al visitant del museu accedir-hi dues vegades amb la compra d'una entrada.

Dates de l'exposició: 21/10/2016-22/01/2017

Horaris del museu:

Dimarts a dissabte de 10 a 20 h.

Diumenge de 10 a 15 h.

Dilluns tancat

ESBALUARD | museu d'art modern
i contemporani de palma

Plaça Porta Santa Catalina, 10-07012 Palma T +34 971 908 200 museu@esbaluard.org www.esbaluard.org

Català

REPRODUCTIBILITAT 2.2

colección olorVISUAL

Eugenio Ampudia, Daniel Canogar, Stephen Dean, Carlos Irijalba, Clare Langan, Antoni Muntadas, Charles Sandison, Amparo Sard, Martín Sastre, Hiraki Sawa, Zhou Tao, Ángel Vergara, Tim White-Sobieski, Carla Zaccagnini

«Reproductibilitat 2.2. colección olorVISUAL», és la sisena exposició del cicle Reproductibilitat i representa una passa més en aquesta sèrie perquè permet generar una interrelació generacional des del que va succeir amb els pioners al qüestionament del mitjà vídeo durant els anys noranta i la nova reivindicació posterior que en feren la gran majoria dels artistes plàstics entrats els 2000. Just en el moment de l'apagada analògica vers el digital. Els debats en aquell moment eren complexos per la manca de definició pel que fa a l'extensió i la indefinició d'obres que utilitzaven el registre audiovisual.

Les obres s'ofereixen a una doble percepció, la visual però també l'evocació olfactiva, continguda de manera indirecta a través del que cada peça representa i l'evocació de la memòria subconscient pel que fa a cada una.

Per mitjà d'una selecció de les obres d'aquesta col·lecció proposem pensar l'audiovisual, la seva gènesi, estètica i codis ocults que el fan operar amb una especificitat conceptual pròpia respecte d'altres pràctiques artístiques.

colección olorVISUAL neix fa prop de quaranta anys amb la premissa d'ensenyar a olorar i provocar el descobriment d'aquest sentit que tenim quasi oblidat, a través de l'art. Un art que el perfumista/col·leccionista sempre ha buscat dins del seu temps. Per a Ventós l'art antic «no fa olor», motiu pel qual no li desperta la seva memòria olfactiva. L'abstracció el fascina, donat que ho equipara amb les seves formulacions químiques i les noves pràctiques artístiques enriqueixen el seu món sinestèsic, permetent-lo fugir de tot l'establert, que no li agrada.

Fer una col·lecció d'art no només vol dir anar adquirint obres, com tampoc significa encertar quins seran els valors més alcistes, sinó que més aviat té a veure en l'actitud vital de la persona que la va creant, mentre alhora aquesta persona va evolucionant. Això és el que està fent l'Ernesto Ventós al voltant de les seves vivències en el món de les essències i es va plasmanent en les obres que va adquirint.

La mostra organitzada amb la col·lecció olorVISUAL presenta l'obra d'una sèrie d'autors internacionals avui rellevants, tot i que alguns menys coneguts a l'Estat espanyol. Així, les obres permeten realitzar una cartografia dels interessos dels creadors del mitjà i incidir en el potencial educatiu, atès l'origen d'una col·lecció que aporta a la sèrie de Reproductibilitat una perspectiva nova: la de l'Olor. Les obres s'ofereixen a una doble percepció, la visual però també l'evocació olfactiva, continguda de manera indirecta a través del que cada peça representa i l'evocació de la memòria subconscient pel que fa a cada una.

Per mitjà d'una selecció de les obres d'aquesta col·lecció proposem pensar l'audiovisual, la seva gènesi, estètica i codis ocults que el fan operar amb una especificitat conceptual pròpia respecte d'altres pràctiques artístiques.

L'enigma del temps-imatge deleuzià, de la imatge-moviment i la persecució d'un temps expandit, com també les formes que adopten els suports on es decideixi projectar, són algunes de les constants que els autors aniran desenvolupant.

El filòsof Biung-Chul Han, en un assaig de 2009, arriba a parlar de l'aroma del temps, i associa també la seva capacitat física de densitat i pes com un nou escenari temporal de disincronia (cada instant és igual a l'altre).

Hauptpunkt (esencia), d'Amparo Sard, obra present en ambdues col·leccions, és el punt de partida per iniciar el projecte i el recorregut en l'espai expositiu. A més a més, aquest treball de l'artista mallorquina fou produït gràcies a la col·laboració d'Es Baluard i El Corte Inglés per a la Nit de l'Art 2013, en què es convidà aquesta artista a realitzar una peça. L'obra uneix la tradició pictòrica al vídeo i ens situa davant una reflexió on l'abstracció assumeix el poder de l'evocació d'allò micro a allò macro. Una evocació que també arriba amb algunes altres obres de l'exposició, com *Sleeping Machine I* d'Hiraki Sawa. La pintura serà un altre dels denominadors comuns en algunes de les obres, com succeeix a la de Stephen Dean i la d'Ángel Vergara, que a manera de sociòleg o dissenyador s'apropia d'imatges fílmiques conegudes per intervenir-les amb un pinzell davant l'objectiu i reassignar-les amb noves lectures.

La construcció de ficcions inquietants a través d'allò real apareix en obres oposades estèticament entre si però unides per un cert halo de misteri. Així, Carlos Irijalba amb *Inercia*, Clare Langan mitjançant *Glass Hour* i Tim White-Sobieski en l'obra *On the Wing*.

El caràcter performatiu de les accions que utilitzen el vídeo com a document, exercici i trampolí es percep als treballs de Carla Zaccagnini i Martin Sastre. El plantejament pretesament publicitari de l'obra de Sastre, *U from Uruguai*, contrasta amb la narrativitat dosificada on el temps pren aquesta dimensió a la qual fa referència Biung-Chul Han i que es mostra magistralment a *After Realiti* de Zhou Tao.

La instal·lació d'Eugenio Ampudia, inspirada en el *Manifiesto Futurista* de *Quememos las bibliotecas*, sorprèn com un joc de ficció on l'artifici porta a la denúncia crítica.

Dels artistes, a qui finalment al·ludiré, que començaren fa temps a treballar en l'àmbit postmedia, comptem amb tres representants clau: Antoni Muntadas, Charles Sandison i Daniel Canogar. A la seva instal·lació, Muntadas s'apropia de l'aigua dels canals de Venècia per parlar de moviment i processos d'una ciutat assolada per les onades de turistes, i situa suport i càmera des d'una perspectiva inèdita al passejant. Sandison, per la seva part, amb l'obra titulada *Genoma*, fruit d'una investigació extensa de 13 anys per aconseguir que un programa generi cares «compostes», ofereix la combinació de gens de l'ADN humà, la lectura dels quals és variable i aleatòria.

Canogar, amb la peça *Azerti*, aprofundeix en la línia d'incorporar materials procedents de les deixalles d'una societat tecnificada sumida en l'obsolescència programada i crea nous dispositius sorprenents.

En definitiva, amb aquestes obres es tracta d'aproximar, a una nova enunciació, altres maneres de narrar i interpel·lar l'espectador i, través de les peces, desentranar-ne la derivació gramatical en el context de la comunicació artística.

Nekane Aramburu, comissària